

Full diocesà

2 de setembre del 2018

p5 – Es va acostant la Jornada Diocesana i el Dia de la Catedral

p8 – Les prioritats del senyor bisbe per al nou curs que comença

De l'omissió a la reparació

Carta del sant pare al poble de Déu

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell» (1Co 12, 26). Aquestes paraules de sant Pau ressonen amb força en el meu cor en constatar una vegada més el sofriment viscut per molts menors a causa d'abusos sexuals, de poder i de consciència comesos per un notable nombre de clergues i persones consagrades. Un crim que genera profundes ferides de dolor i impotència; en primer lloc, en les víctimes, però també en els seus familiars i en tota la comunitat, siguin creients o no creients. Mirant cap al passat mai no serà suficient el que es faci per a demanar perdó i buscar reparar el dany causat. Mirant cap al futur mai no serà poc tot el que es faci per a generar una cultura

capaç d'evitar que aquestes situacions no solament no es repeteixin, sinó que no trobin espais per a ser encobertes i perpetuar-se. El dolor de les víctimes i de les seves famílies és també el nostre dolor; per això urgeix refirmar una vegada més el nostre compromís per garantir la protecció dels menors i dels adults en situació de vulnerabilitat.

Quan un membre sofreix

En els últims dies s'ha donat a conèixer un informe on es detalla el que varen viure almenys mil supervivents, víctimes de l'abús sexual, de poder i de consciència en mans de sacerdots durant aproximadament setanta anys.

(Continua a la pàgina 6)

«Només allò que surt de l'home el pot contaminar»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle B

Lectura del Llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dóna, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragueu res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

(4,1-2.6-8)

Salm responsorial

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

(Salm 14)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

(1,17-18.21b-22.27)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, se-

guint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment, i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Esriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dóna és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans." Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.» Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home, el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

(7,1-8a.14-15.21-23w)

«La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes...»

Per què ens hem quedat?

Jean Hakolimana, prev.

Quan volem entendre un fenomen, encarreguem estudis i informes a tot mena d'especialistes. Sobre la situació actual de la fe en el món s'ha dit de tot. Curiosament, l'evangeli ho analitza de manera més senzilla i entenedora: la veritable crisi a l'interior del cristianisme sempre és aquesta: creiem o no creiem en Jesús? Segons l'evangelista, Jesús la resumeix així: «Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» El que transmet pot donar a la vida un tomb radical. Però, en el grup, n'hi ha que es resisteixen a acceptar el seu esperit i la seva vida. La seva presència en l'entorn de Jesús és fictícia; la seva fe en ell no és real. L'evangeli diu que «molts es van fer enrere i ja no anaven més amb ell». En la crisi es revela qui són els veritables seguidors de Jesús.

Jesús, sense alterar-se ni jutjar ningú, es limita a fer una pregunta als qui s'han quedat al costat d'ell: «També vosaltres em voleu deixar?» Aquesta és la pregunta que se'ns fa avui als qui continuem en l'Església. Estem tan preocupats pels qui han marxat que no ens passa pel cap que algun problema puguem tenir els qui ens hem quedat. Per això la resposta de Pere agafa molta transcendència: «Senyor, a qui aniríem? Només vos teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.» Per molt dolorosa que ens sembli, la crisi actual serà positiva si els qui ens hem quedat a l'Església, molts o pocs, ens anem convertint en deixebles de Jesús, és a dir, en homes i dones que vivim de les seves paraules de vida. Altrament, el nostre romandre al seu costat haurà estat en va.

La imatge

La conversa de Jesús amb els fariseus i alguns mestres arribats de Jerusalem sobre la impuresa a l'hora de l'àpat parla del compliment de la Llei de Deu i del paper que hi té el cor. Acompliment interior i sincer de la Llei o signes buits que no toquen enlloc? Repetició de prescripcions sense la conversió de tota la persona? Prendre només allò que em va bé o entrar-hi de veritat?

Sopar a casa Simó el fariseu (1551). Moretto

Agenda

Lit. hores: Setmana II

3 dilluns

—Sant Gregori, el Gran, papa (540-604)
—Sant Règul, bisbe
I Corintis 2,1-5 / Salm 118 /
Lluc 4,16-30

4 dimarts

—Nostra Senyora de la Consolació
—Santa Rosalia, verge (1130-1160)
I Corintis 2,10b-16 / Salm 144 /
Lluc 4,31-37

5 dimecres

—Sant Llorenç Justinià, bisbe (1130-1160)
—Santa Teresa de Calcuta, (1910-1997)
I Corintis 3,1-9 / Salm 32 /
Lluc 4,38-44

6 dijous

—Sant Faust, màrtir
I Corintis 3,18-23 / Salm 23 /
Lluc 5,1-11

7 divendres

—Santa Regina, màrtir
—Sant Jocelí, bisbe
I Corintis 1,4,1-5 / Salm 36 /
Lluc 5,33-39

8 dissabte

—El Naixement de la Verge Maria
—Sant Adrià, màrtir (*304)
Miquees 5,1-4a / Salm 12 /
Mateu 1,1-16.18-23

9 diumenge XXIII de durant l'any / Cicle B

—La Mare de Déu del Claustre
—Sant Pere Claver, (1581-1654)
Isaïes 35,4-7a / Salm 145 / Jeremies 2,1-5 / Marc 7,31-37

4 –actualitat diocesana

Trobada d'escolans

A finals del passat mes de juny va tenir lloc al Tibidabo (Barcelona) la trobada diocesana d'escolans.

Un bon grup dels infants que serveixen l'altar a les diferents parròquies del bisbat hi van participar, amb una eucaristia al temple del Sagrat Cor i amb una posterior visita, molt divertida, al parc d'atraccions.

Les colònies «Aventura't»

Aquest estiu es van celebrar a Santa Margarida de Montbui (casa La Censada) les colònies diocesanes, amb una gran participació. Una setmana d'activitats, jocs, dinàmiques, piscina, cinema, excursions, diàleg, pregària i molt més, que va ser molt gaudida pels participants. El darrer dia els pares van acompanyar els seus infants i reberen una nova proposta, tot dinant plegats.

Campaments dels Scouts d'Europa

Els Guies i Scouts d'Europa van organitzar al mes de juliol, un any més, els seus campaments; amb els llobatons, les guies i els scouts, participant-hi unes dues-centes persones.

Enguany van tenir lloc a la Cerdanya i a Caserres durant quinze dies, on es van desenvolupar tot tipus d'activitats per a fer créixer i participar en la pedagogia de l'escoltisme.

El Dia de la Catedral

Vic, 16 de setembre del 2018

La catedral és, en una diòcesi, l'Església Mare de totes les esglésies del bisbat. D'aquí que cada parròquia hi tingui un vincle real que es concreta en l'estima envers aquest temple que representa tot el Poble de Déu que fa camí en aquesta terra i societat. Per això és bo que els fidels i les parròquies on pertanyen hi pelegrinin periòdicament. Per a facilitar-ho, el capítol de la catedral, amb motiu de l'aniversari de la consagració de l'actual temple, proposa celebrar el «Dia de la Catedral»; alhora el bisbe ofereix una jornada diocesana, que serveix com a tret de sortida de l'activitat pastoral a tota la diòcesi.

Un tast d'experiències per a una renovació pastoral

En tot el poble de Déu –laics, preveres, religiosos– es palpa un desig de renovació i de fer de les parròquies unes llars de comunió i de vida, uns focus d'aigua fresca que puguem beure nosaltres i oferir-la a les nostres famílies, amics i veïns. Certament, l'ambient social sembla poc motivat. Estem, com ens repeteix el bisbe sovint, en un canvi d'època que demana un canvi de paradigma pastoral. Però, com avançar? Els qui vàrem poder participar en el Curset d'Estiu vam constatar que és possible il·lusionar-nos partint del present, però mirant el futur. Volem continuar escoltant i coneixent possibles idees i camins per a ser fidels a Jesús. **Per això, durant el matí, s'oferirà un tast d'experiències concretes d'una manera dinàmica i en uns marcs excepcionals:**

A les 10 h, a la canonja de la catedral: acolliment del senyor bisbe i pistes per a una renovació parroquial. És un luxe poder veure la construcció romànica de fa mil anys recentment descoberta! La podrem visitar (encara pendent de restauració) i tot seguit tractarem els reptes actuals de les parròquies, tal com ho planteja el Pla Diocesà de Pastoral.

A les 11 h, el monestir de Santa Teresa de Vic, a tres-cents metres de la catedral, ens obrirà les portes de l'església barroca. És un dels pulmons de pregària de la diòcesi. Aquí veurem com la pregària és sempre missionera i que la renovació comença i s'alimenta amb la pregària. La sortida i el canvi, si volen ser autèntics, són provocats per Déu. Ens deixem renovar per ell?

A les 12 h, a la parròquia de la Divina Pastora, coneixerem una de les moltes eines d'evangelització, els anomenats

cursos Alpha. Els mètodes són només instruments per a l'evangelització. L'objectiu és la trobada amb Jesús viu! Però, com facilitar-la? Senzills i profunds alhora, els cursos Alpha estan donant molts fruits arreu. La parròquia que ens acollirà és propera al monestir on haurem estat i a mig camí del Seminari.

A les 14 h dinar al Seminari. Qui ho vulgui, pot portar-se'l; també utilitzar el restaurant del Seminari, on cal fer reserva prèvia a l'hora d'inscriure's.

I a la tarda, l'acte central: la missa presidida pel bisbe Romà. Serà a les 17,30 h a la catedral i tota la diòcesi hi és convidada. És el moment central, on tot el Poble de Déu es reuneix entorn de Jesús ressuscitat, que fa camí amb nosaltres.

Per a qui ho desitgi i no hagi pogut ser-hi durant el matí, la canonja de la catedral romandrà oberta de les 16 fins a les 17'15 h.

Ja t'hi has apuntat? Si no, pots fer-ho a registre@bisbatvic.com o al tel. 93 883 26 55. Així facilitaràs molt l'organització dels actes. Gràcies!

No vam actuar a temps reconeixent la magnitud i la gravetat del dany

Carta del Sant Pare al Poble de Déu (I)

(Ve de la pàgina 1.) Malgrat que es pugui dir que la majoria dels casos corresponen al passat, no obstant això, amb el pas del temps hem conegut el dolor de moltes de les víctimes i constatem que les ferides mai no desapareixen i ens obliguen a condemnar amb força aquestes atrocitats, així com a unir esforços per erradicar aquesta cultura de mort; les ferides «mai no prescriuen». El dolor d'aquestes víctimes és un gemec que clama al cel, que arriba a l'ànima i que durant molt temps va ser ignorat, callat o silenciàt. Però el seu crit va ser més fort que totes les mesures que el van intentar silenciar o, fins i tot, que van pretendre resoldre'l amb decisions que van augmentar la gravetat caient en la complicitat. Un clam que el Senyor va escoltar demostrant-nos, una vegada més, de quina part vol estar. El càntic de Maria no s'equivoca i continua ressonant a través de la història perquè el Senyor recorda la promesa

que va fer als nostres pares: «Dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils, omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res» (Lc 1,51-53), i sentim vergonya quan constatem que el nostre estil de vida ha desmentit i desmenteix el que recitem amb la nostra veu.

Amb vergonya i penediment, com a comunitat eclesial, assumim que no vam saber estar on havíem d'estar, que no vam actuar a temps reconeixent la magnitud i la gravetat del dany que s'estava causant en tantes vides. Hem descurat i abandonat els petits. Faig meves les paraules del llavors cardenal Ratzinger quan, en el viacrucis escrit per al Divendres Sant del 2005, es va unir al crit de dolor de tantes víctimes i, amb força, digué: «Quanta brutícia en l'Església i entre els qui, pel seu sacerdoci, haurien d'estar completament lliurats a ell! Quanta

supèrbia, quanta autosuficiència! [...] La traïció dels deixebles, la recepció indigna del seu Cos i de la seva Sang, és certament el major dolor del Redemptor, que li traspassa el cor. No

Les mesures han de servir per a una major cultura de la protecció

7 –miscel·lània

ens queda més que cridar-li des del profund de l'ànima: Kyrie, eleison – Senyor, salveu-nos (cf. Mt 8,25)» (Novena estació).

Tots els altres sofreixen amb ell

La magnitud i gravetat dels esdeveniments exigeix assumir aquest fet de manera global i comunitària. Si bé és important i necessari en tot camí de conversió prendre coneixement del que ha succeït, això en si mateix no és suficient. Avui ens veiem desafiats com a Poble de Déu a assumir el dolor dels nostres germans vulnerats en la seva carn i en el seu esperit. Si en el passat l'omissió va poder convertir-se en una forma de resposta, avui volem que la solidaritat, entesa en el seu sentit més profund i desafiador, es converteixi en la nostra manera de fer la història present i futura, en un àmbit on els conflictes, les tensions i especialment les víctimes de tot tipus d'abús puguin trobar una mà estesa que les protegeixi i rescati del seu dolor (cf. exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 228). Aquesta solidaritat ens exigeix, al seu torn, denunciar tot allò que posi en perill la integritat de qualsevol persona. Solidaritat que reclama lluitar contra tot tipus de corrupció, especialment l'espiritual, «perquè es tracta d'una ceguesa còmoda i autosuficient on tot acaba semblant lícit: l'engany, la calúnnia, l'egoisme i tantes formes subtils d'autoreferencialitat, ja que «el mateix Satanàs es disfressa d'àngel de llum (2Co 11,14)»» (exhort. ap. *Gaudete et exsultate*, 165). La crida de sant Pau a sofrir amb el que sofreix és el millor antídote contra qualsevol intent de continuar reproduint entre nosaltres les paraules de Caïn: «Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9).

Sóc conscient de l'esforç i del treball que es realitza en diferents parts del

món per garantir i generar les condicions necessàries que donin seguretat i protegeixin la integritat d'infants i d'adults en estat de vulnerabilitat, així com de la implementació de la «tolerància zero» i de les maneres de rendir comptes per part de tots aquells que realitzin o encobreixin aquests delictes. Ens hem demorat a aplicar aquestes accions i sancions tan necessàries, però confio que ajudaran a garantir una major cultura de la protecció en el present i en el futur.

Conjuntament amb aquests esforços, és necessari que cadascun dels batejats se senti involucrat en la transformació eclesial i social que tant necessitem. Aquesta transformació exigeix la conversió personal i comunitària, i ens porta a mirar en la mateixa direcció que el Senyor mira. Així li agradava dir a sant Joan Pau II: «Si veritablement hem partit de la contemplació de Crist, hem de saber-lo descobrir sobretot en el rostre d'aquells amb els quals ell mateix ha volgut identificar-se» (carta ap. *Novo millennio ineunte*, 49). Aprendre a mirar cap on el Senyor mira, estar on el

Senyor vol que estiguem, convertir el cor davant la seva presència. Per a assolir aquest objectiu hi ajudarà l'oració i la penitència. Convido tot el sant Poble fidel de Déu a l'exercici penitencial de l'oració i el dejuni seguint el manament del Senyor, que desperti la nostra consciència, la nostra solidaritat i compromís amb una cultura de la protecció i el «mai més» a tot tipus i forma d'abús.

És impossible imaginar una conversió de l'actuar eclesial sense la participació activa de tots els integrants del Poble de Déu. És més, cada vegada que hem intentat suplantar, fer callar, ignorar, reduir a petites elits el Poble de Déu construïm comunitats, plans, orientacions teològiques, espiritualitats i estructures sense arrels, sense memòria, sense rostre, sense cos, en definitiva, sense vida. Això es manifesta amb claredat en una forma anòmala d'entendre l'autoritat a l'Església –tan comuna en moltes comunitats en les quals s'han donat les conductes d'abús sexual, de poder i de consciència– com és el clericalisme. (Continuarà.)

I en començar el setembre...

Romà Casanova, bisbe de Vic

La proximitat del curs escolar per als nostres infants i joves és també l'inici de l'activitat normal després del temps d'estiu, temps de vacances; i de fet també en l'àmbit de l'Església parlem de curs pastoral. Per això, en començar el setembre, ens hem de posar de nou en marxa amb els objectius i programacions en les nostres parròquies i associacions.

En el meu cor de pastor diocesà apareixen alguns objectius que vull compartir amb vosaltres en l'inici del curs pastoral. Els temps que vivim, que són els nostres temps en què el Senyor espera la nostra resposta generosa, ens demana, potser ara més que mai, una mirada a l'essencial i un esforç de comunió i d'unitat. Hem de caminar més junts, deixant de banda aquelles petites coses que no ajuden a la comunió i a la pau. Ara, quan veiem que tantes i tantes persones del nostre entorn més proper s'allunyen de la fe, no podem restar mirant-nos a nosaltres mateixos i en les nostres discussions, sinó que ens hem d'abocar del tot a l'anunci de Crist a tothom. No fer-ho és traïr el Senyor. Recordo aquelles paraules del beat Pau VI: «No seria pas inútil que cada cristià i cada evangelitzador examinés en profunditat, per mitjà de la pregària, aquest

pensament: els homes podran salvar-se per altres camins, gràcies a la misericòrdia de Déu, si nosaltres no els anunciem l'Evangelí; però, ¿podrem salvar-nos nosaltres, si per negligència, per por, per vergonya —el que sant Pau anomena avergonyir-se de l'Evangelí (cf. Rm 1,16)— o per idees falses ometem d'anunciar-lo? Perquè això significaria ser infidels a la crida de Déu que, per mitjà dels ministres de l'Evangelí, vol fer germinar la llavor; i de nosaltres depèn que aquesta llavor es converteixi en arbre i produeixi fruit (*Evangelii nuntiandi*, 80). En la nostra resposta evangelitzadora ens hi juguem la nostra salvació. Perquè les obres manifesten la veritat de la nostra fe i l'obra de la caritat és essencial —*si no estimés, de res no em serviria* (1Co 13,3)—, essent així que aquesta caritat té una primera i fonamental manifestació: l'anunci alliberador de Crist als nostres germans que el desconeixen o l'han oblidat.

I un altre objectiu són les vocacions sacerdotals al servei de les nostres parròquies i comunitats. Aquesta és una necessitat greu que tots hem de fer ben nostra, tant en la pregària com en les accions de treball amb infants i joves, així com en les propostes, des del cor de Déu.

